

Forfatter: Bjørnson, Bjørnstjerne

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1883-10-18)

Citation: Bjørnson, Bjørnstjerne: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Bjørnson, Bjørnstjerne (1883-10-18)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 129. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L00165251800020088.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Parisden 18de oct. 83.

Kjære gode væn!

Jeg har i lang tid tænkt på at skrive dig til om vore pengeforhold her nede, og da Bjørnstjerne sagde til mig igår: du må overtage at bede Hegel om penge, — så vil jeg nu gjøre det.

Da vore penge var forbi heri sommer under gutternes ophold, sagde jeg det naturligvis til Bjørnst. men som han sad midt oppe i sit »over ævne« glæmte han det. — Imidlertid gik dag efter dag, ingen penge kom, jeg måtte låne både s. 130hist og her, og da pengene kom havde jeg at udbetale for gjæld 500 Fr. — Nu er det gåt på samme vis den hele tid, hvergang jeg får penge går det halve til gjæld.

11
9

Bjørnstjerne siger, det er fordi jeg siger ifra for silde, men det er ikke grunden. — Nu s. e. p. kom den 15de October, jeg skulde have 400 Fr. til husleje — og 100 Fr. til at betale da vinter vinen kom — det er den hele sum jeg havde igjen af de seneste 1000 Fr. — og da jeg ikke kan føre hus uden penge, så havde jeg jo ikke en skilling, men måtte låne. — Synes du ikke dette høres ondt? Jeg er næsten syg af pengesorger.

Jeg ved jo så godt, at vort pengeregnskab hos dig står så dårligt som det kan, men du er jo nu alligevel den eneste kilde, den eneste at ty til. Jeg vil derfor inderlig bede dig hjælpe mig, så det blir lidt mer praktisk ordnet.

Jeg kan i disse dage ikke tale til B. om penge, han er nemlig så ude af sig over udfaldet i Hamburg af en »Hanske«. Han går omkring og stønner som en syg mand dag ud og ind. Det kan ikke formilde ham at han er budt 30,000 mark for et lystspil så stort som falitten. Med en kniv i ryggen er det vanskeligt at skrive. Han har ellers et stof, give Gud han nu fik mod og lykke til at gjøre det. Noget må nu gjøres; og noget blir gjort for ham, men det er for svær tid hos os der hjemme endnu; og da gjælder det at ikke »koen dør mens græsset gror« som det heder. Sagen er, hvis vi må skille os med Aulestad så vil han, i den alder han er, ansé sig som en forvist mand. — Jeg har mit, hvor han er, om det så var på månen; men alligevel vil det også gjøre mig meget ondt.

Men ske som ske må, det vigtigste er dog at leve som uafhængige, går det tabt for det økonomiske, så har Aulestad - eller rettere det dårlige salg af lækken i Kristiania skylden. Vi har jo brugt en del siden vi kom ud, men det har flere grunde, først at vi måtte sætte hus, dernæst som fremmede, og så har vi meget lidt tøj. 8 års ophold på landet har jo gjort, at vi havde mindre fornødenheder der end her. Så er det også dette, vi er ikke længer unge, stridt meget, lidt meget, og trænger at have det lidt godt; og dog er her jo mange savn imod hjemme.

Ja, nu har jeg i tørre rids talt om dette evige — bliv nu ikke utålmodig over os — over mig, kjære gamle gode væn, men gjør hvad du kan for at vi kan holde ud herude. Bjørnstjerne er jo så spænstig ænnu, så han under gode s. 131forhold og sympati vil ænnu gjøre meget i åndens rige, lægge megen sæd i jorden det kan du tro. — Du har nu i så mange år stået os så nær, så du er den første vi tænker på, især i glæde; men du får nok også høre fra os i sorg, som idag! Bjørnson ved ikke at jeg skriver til dig, men jeg synes jeg må gjøre det. Tusene hilsener fra din taknemmelige og hengivne

K. Bjørnson.